

LECTURA

Súper PEPO i el jardí dels desitjos

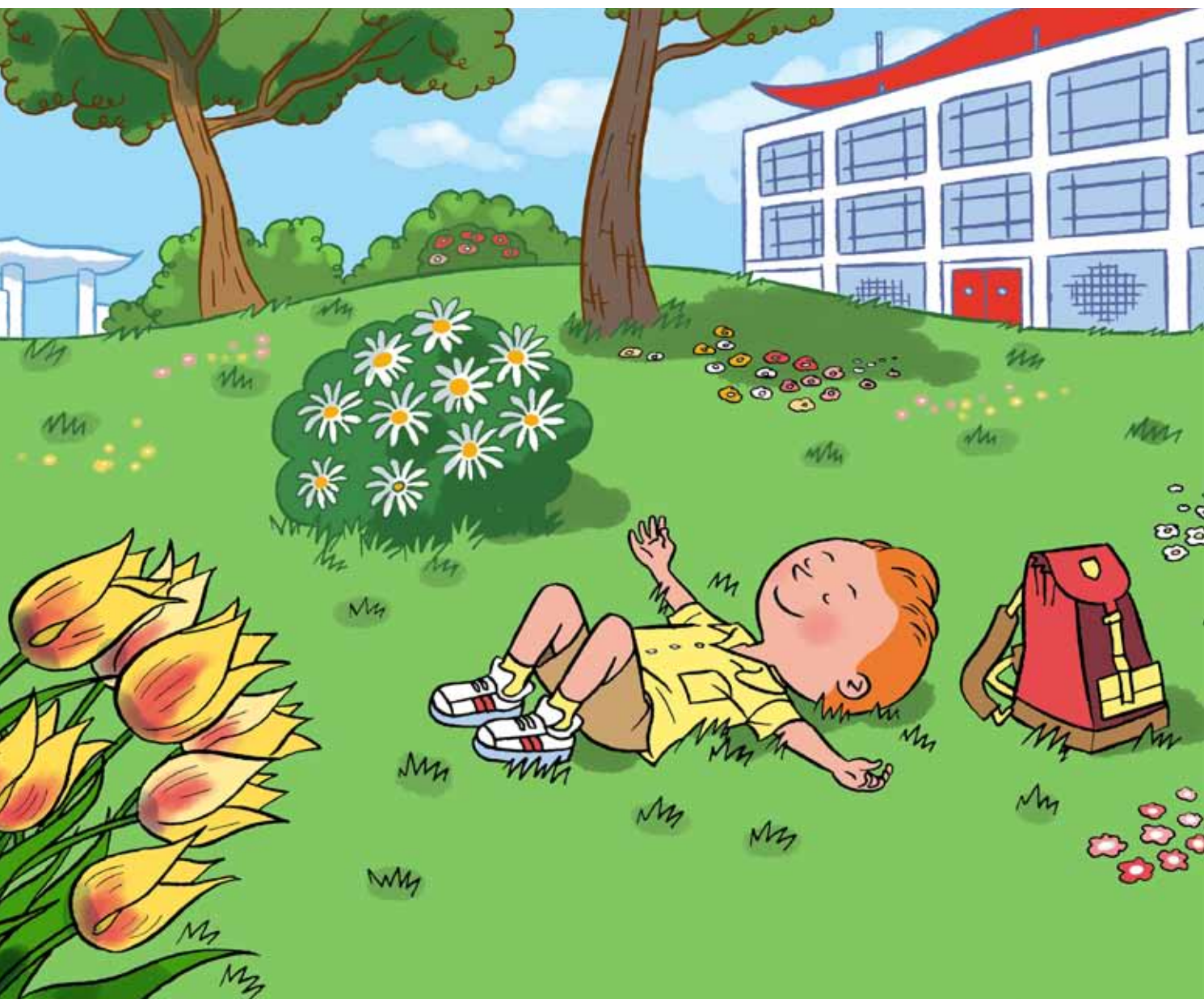
Hola sóc en Pepo! Us recordeu de mi? Ja fa tres anys que a les tardes, en sortir del col·le, vaig a l'Acadèmia de Superherois de Jotam. I com que he treballat dur i, sobretot, he escoltat i ajudat els altres, he aconseguit les meves tres capes de colors: la Blava en el meu primer curs, la Verda en el segon i la Vermella en el tercer.

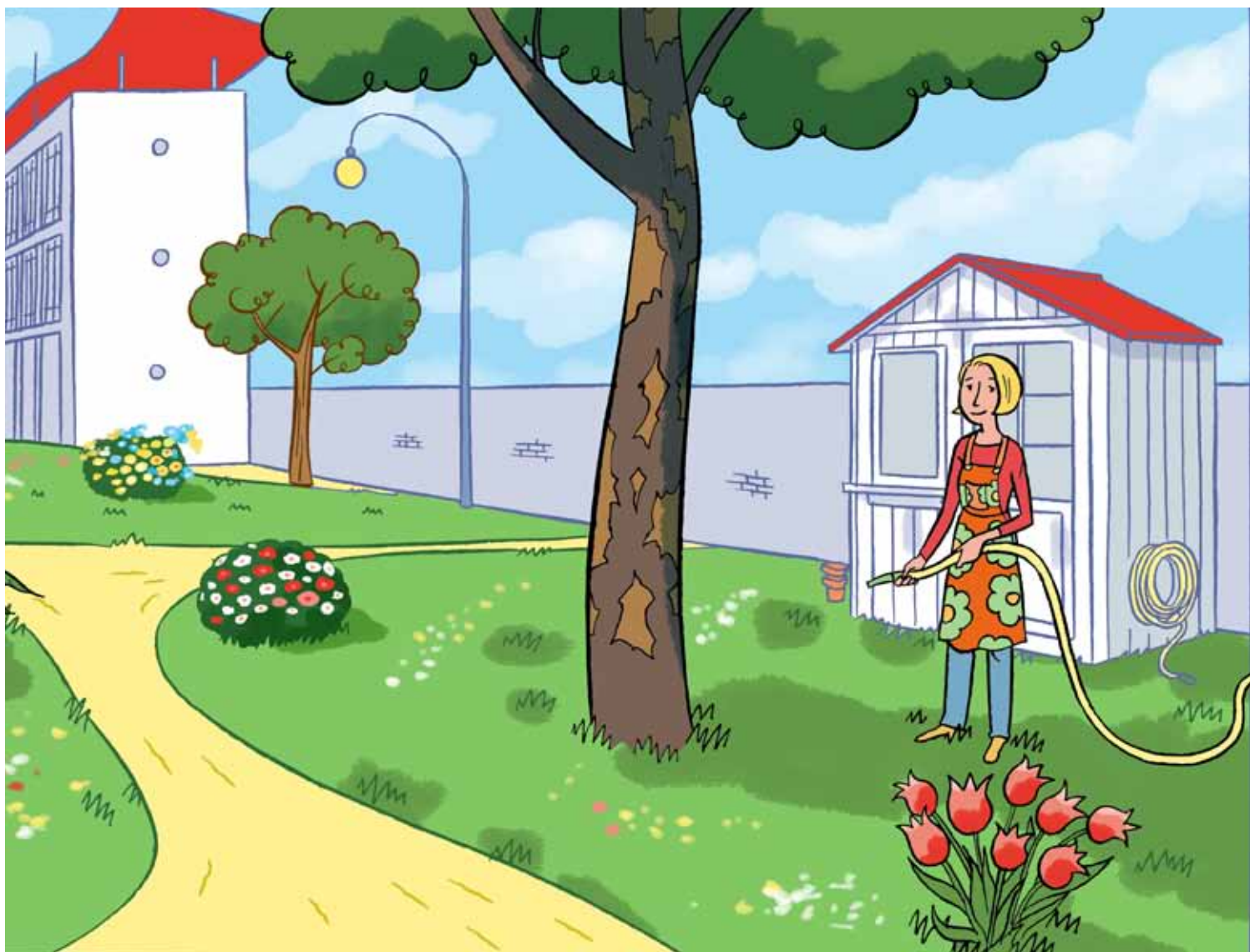
He de dir-vos que el més dur per a un superheroi com jo, no és aconseguir les capes sinó mantenir-les després.

Estar sempre atent al que passa al teu voltant és molt difícil i molt cansat.

Per això, aquella vegada sí que vaig ficar la pota fins al fons i en comptes d'ajudar vaig empitjorar les coses.

El millor serà que us expliqui el que va passar:

A l'hora del pati, el que més ens agrada fer a la meva amiga Irene i a mi és visitar la Teresa. Ella s'encarrega de tenir cura de l'escola quan no hi som i també del jardí. Ens encanta que ens ensenyi els noms de les flors i com hem de tenir-ne cura perquè creixin. Nosaltres l'anomenem El Jardí dels Desitjos, perquè mentre les olorem demanem desitjos a veure si se'ns en compleix algun.

La Teresa ens va explicar que la majoria de les flors les regala a la seva veïna Cèlia que ha vingut d'un país molt llunyà. Per arribar aquí va haver de creuar en avió un mar molt gran. Com que els bitllets costen molts diners, la Cèlia ven les flors que la Teresa li regala al mercat i amb això aconsegueix reunir el que necessita per viatjar i visitar la seva família.

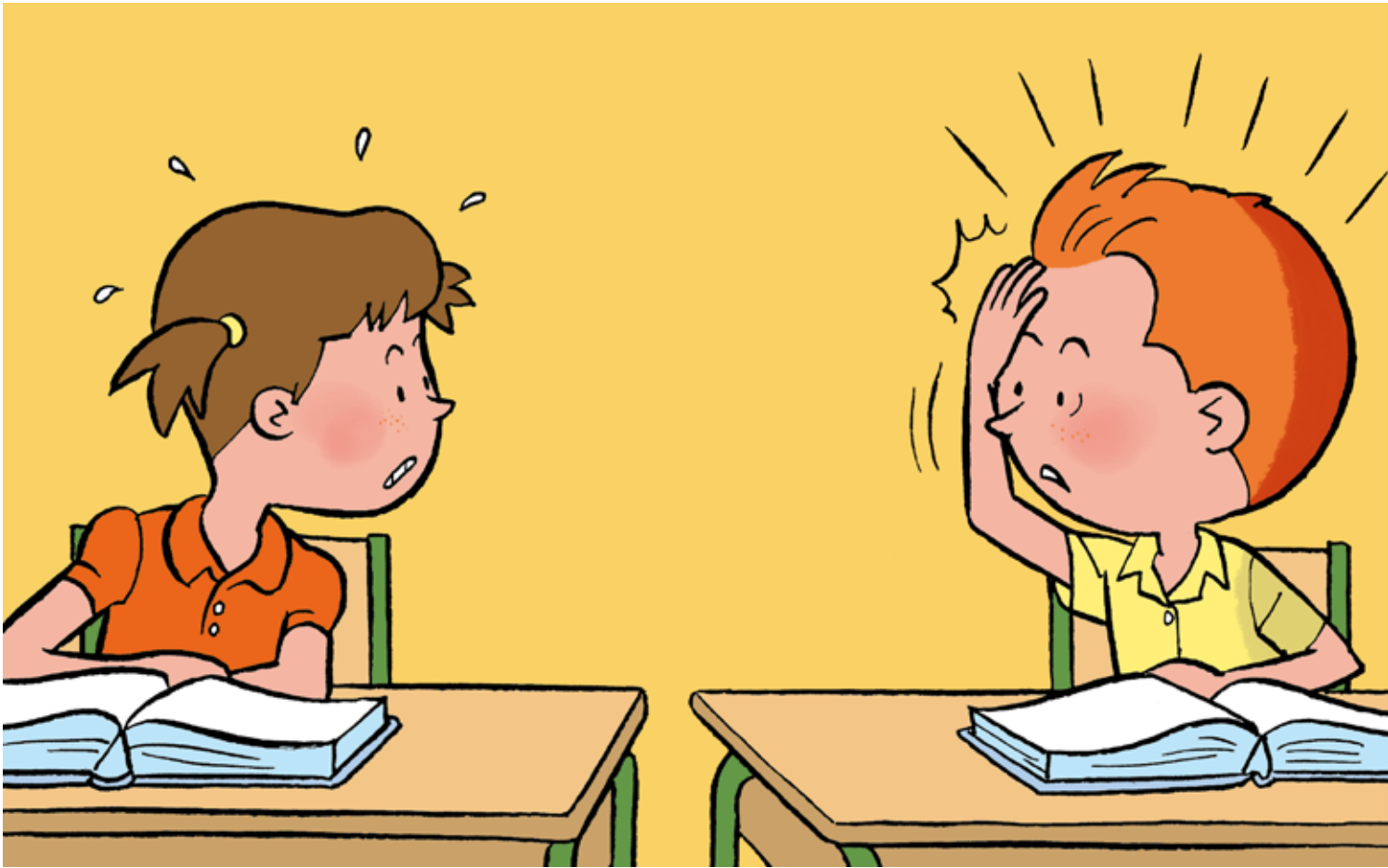
Però què havia passat? El jardí del col·legi sempre havia estat molt bonic però, aquell any, quan va arribar la primavera, tot just si van sortir flors i ningú no sabia per què.

Un mes abans de la primavera, jo estava amb els meus amics al pati. Jugàvem a fet i amagar entre els arbres quan, de sobte, van sortir un munt d'abelles d'un rusc. La Irene va començar a plorar. Una abella li havia fet una bona picada a la cama. Com que jo sóc un superheroi, la meva obligació era ajudar els meus amics i evitar que les abelles piquessin més nens. Vaig pensar i vaig pensar i se'm va acudir una gran idea, o si més no, això vaig creure: tancar el forat on vivien les abelles amb paper i cinta adhesiva. Així tots els nens podrien jugar tranquils al pati.

No em vaig adonar de la meva equivocació fins unes setmanes després, quan la profe ens va explicar a classe "la pol·linització". Ja sé que és una paraula molt rara però jo mai no l'oblidaré. La profe ens va dir que les abelles són pol·linitzadors, és a dir, que quan van a buscar a les flors el nèctar per fabricar la mel i s'hi posen a sobre, arrossegueuen amb les potetes de darrere el pol·len. Aquest pol·len, en caure en altres flors, fa que creixin i surtin més flors. "Ui, ui, ui!", vaig pensar. "Crec que he causat un bon embolic en no deixar que les abelles compleixin la seva funció". La Irene em va mirar amb els ulls grossos com plats mentre la profe continuava parlant del paper de les abelles a la naturalesa. En acabar la classe vam sortir corrents al jardí per treure el paper que tapava el rusc de les abelles, però ja era tard, havien desaparegut.

Compreneu ara per què em sentia tan trist? La Teresa s'havia quedat sense les flors que tant havia cuidat, la Cèlia sense poder visitar la seva família i l'escola sense colors... quin superheroi estava fet! Aquella tarda ni tan sols vaig poder concentrar-me a l'Acadèmia, només pensava en les abelles, les flors i la pol·linització. En acabar la darrera classe vaig decidir explicar-ho també a la profe de l'Acadèmia.

- Vaig fer una cosa que no està bé, estic trist i, a més, crec que a part de la Teresa i la Cèlia, les abelles han d'estar molt, però que molt enfadades amb mi.
- No cal que et posis trist Pepo, a vegades ens equivoquem, pensem que arreglem un problema i el que estem fent és causar-ne un altre. Però el més important és que ho vas fer perquè pensaves que ajudaves els altres, i t'has adonat del teu error. Durant les vacances pensa què pots fer per solucionar-ho.

Vaig fer cas a la professora i... a que no sabeu què va passar? Doncs que aquest curs em vaig oferir per ajudar la Teresa, durant tota la tardor i l'hivern, a tenir cura del jardí. Aquesta primavera de nou hi ha moltes flors!, perquè ningú no ha molestat les abelles.

A la profe de l'Acadèmia de superherois li va semblar genial que ajudés la Teresa i em va felicitar per la meva decisió:

- Encara que et vas equivocar, Pepo, has sabut buscar una solució. Ara al Jardí dels Desitjos torna a haver-hi flors, la Teresa està contenta, la Cèlia ben aviat podrà visitar la seva família i tots heu entès la importància de respectar les abelles encara que piquin! Has demostrat que segueixes mereixent la teva capa Vermella.

Aquella vegada vaig aprendre una bona lliçó: hem de ser responsables i abans de fer alguna cosa pensar molt bé si pot ser dolenta per als altres.

I recorda: fins i tot els superherois com jo ens equivoquem, però el que és important és adonar-se'n i buscar una solució, si tu no la trobes tot sol sempre pots demanar ajuda als altres!

Fins a la propera aventura, futurs superherois!

